

lanåt vankades. Vi lyssnade även till mera allvarliga samtal, vars innehåll ju stundom överskred vår uppfattningsförmåga, men ur vilka vi dock upphämtade mångt visdomens ord och lärdom för livet. Små krukor ha också öron.

Vi kunna ej motstå frestelsen att i minnet återkalla bilden av några av dem vi sågo och hörde i föräldrahemmet.

Det största intresset hos oss pojkar väckte ej de stockholmsfamiljer, som utgjorde föräldrarnas närmaste umgänge och till större delen rekryterades från Vetenskapsakademien och topografiska kåren, utan de mer eller mindre bemärkta män, som dels besökte vår fader, dels umgingos mera intimt på Observatorium.

Två bland dem, vilka vi själva knappast påminna oss, då båda dogo i vår späda barndom, omtalades dock så ofta av både far och mor med tillgivenhet och vördnad, att vi som pojkar nästan vande oss vid att tycka att vi kände dem personligen. De voro Jakob Berzelius och ärkebiskop Wingård.

Berzelius hade varit en faderlig vän och gynnare åt vår far från dennes första år i Stockholm. På Berzelii initiativ blev han, ännu ej trettioårig, medlem av Vetenskapsakademien och snart därefter dess astronom. På våra föräldrars bröllop förde Berzelius, såsom tidens sed var, i egenskap av vikarierande fader fram vår far och stod sedan fadder åt hans förstfödde. Vår mor talade ofta med rörelse om huru vänlig han var mot henne, en ung, oförståndig kvinna, då han om kvällarna, som hans sed var, ofta besökte hemmet vid Observatoriebacken för att under timmar rådgöra med far om akademiens angelägenheter och annat, som intresserade dem båda.

Hon längtade lika mycket efter dessa besök, som hon fruktade mottagningarna i Berzelii hem, där oftast en stor del av konungafamiljen var närvarande och dit så-